

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MÈNOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA QUESTIÓ DE GRECIA.

Las potencias li demanan que 's desarmi punt en séch;

pero Grecia 'ls respon sempre. —Cóm si 'm parlessen en gréch.

LA CRÍSSIS

Un 'n duptin, ja la tenim armada.
Lo mateix home que fa uns tres anys va fer caure a n' en Sagasta, 'l farà caure avuy, no 'n duptin.
Lo mateix home, per la mateixa qüestió. Una qüestió de xavos. Com que al govern las butxacas no li pesan, un buf pot tirar-lo de bigotis.
[Sempre 'l mateix Camacho!
Las bodas de Camacho han sigut fins are legendarias. Desde avuy serán també legendaris los plans del Sr. Camacho.

Durant la primera dominació fusionista, en Camacho las va emprendre de frente contra 'l país.

Va aumentar totas las contribucions: va xuclarse tot lo fruyt de la terra, sent pèls que la cultivan pitjor que la filoxera: va pujar totas las tarifas, sent pèls que treballan, pitjor que 'l cólera; va concertar tractats de comers sense tó ni só, sent per tots los que produheixen, una terrible plaga.

Lo país en massa xislava y espeternegava. Pero ell va girar la proa contra 'l país y va passar la seva.

En Sagasta li deya:

—No 't proposas fer diners?

—Si, senyor.

—No 't proposas nivellar lo presupuesto?

—Si, senyor.

—Donchs tira al dret.

Y en Camacho va tirarhi; pero tant, que la pobra Espanya va quedar tant nivellada com la fossa de un immens cementiri.

Y are pregunto jo:

—De qué han servit tots aquells sacrificis? ¿Qué se 'n ha tret de totas aquellas extorsions?

Lo presupuesto queda avuy més desnivellat que may, lo déficit es are més gros que avants. S' han exigit al país grans sacrificis y s' han consumit miserablement en grans despilfarros.

Demandarli avuy un xavo més es impossible: no 'l té, no pot darlo.

—De qué farém manegas?

En Camacho no es home que s' apuri per tant poca cosa, y agafant las estisoras y sense encomenarse a Dèu ni al diable, pega estisorada al presupuesto de Guerra y Marina, deixantlos més pelats y rasos que 'l cap de un quinto.

Are ja no es lo país que crida: es en Jovellar, es en Beranguer.

Lo país y 'l altre tenen grans compromisos: l' un y l' altre projectan grans reformas, que han de aumentar los gastos, en benefici de quatre camaradas, de quatre amichs, que ja fa temps que las esperan.

Aixis es que l' un y l' altre portan la mà a l' empunyadura de l' espasa, exclamant a duo:

—Jo no passo perquè vinga ningú a escatimarme 'ls gastos del meu departament. Jo no vull fer per res del món un paper ridicul.

Avants era 'l país que s' exclamava; avuy son los ministros que arrossegan sobre los que cridan.

Avants la consigna era: «Aumentaré los ingresos.» La consigna d' avuy es: «Reduhim los gastos.»

Y 'l mateix Camacho qu' en aquell temps esparverava y treya de quici al país, avuy esparvera y treu de quici als seus companys de ministeri.

Y en Sagasta que llavors l' apoyava, l' apoya avuy encara.

En Camacho es la llumanera que demana oli y més oli per cremar.

En Sagasta es l' arna ó 'l burinot que dona voltas alrededor de la flama, y que no parará de darn' hi fins que se li cremin las alas.

[Pobre situació fusionista!

[Tant jove y tant tronadal!

Ella sí que pot girarse 'ls folros de las butxacas, y exclamar:

—[Estich de críssis!

P. K.

REVISTA EXTRANJERA.

QUELLS que diuen que 'l món está perdut, comensan a tenir una mica de rahò. Ara com hara no está perdut completament; pero no se n' hi falta gayre.

No sè a qué atribuir 'ho; potser ho farà la proximitat del istiu; pero lo cert es que las sanchs bullen per tot arreu, la intranquilidat comensa a adquirir caràcter permanent, lo desordre se converteix en sistema y 'ls que tenen quatre quartos no sossegan de nit ni de dia...

[Ditxosos nosaltres que no tenim res per perdre!
Clavem la mirada per demunt de las fronteras y vejém còm se la campan en las demès nacions.

Comensém per Fransa.

[Pobra Fransa! ¡qui t' ha vist y t' veu!

¿Qué s' ha fet d' aquellà nació que, en temps del imperi, alsava 'l gallo sempre que li donava la gana y passejava las sevas àguilas per tot arreu?

Es vritat que las pobras àguilas passejant se 'n duyan cada pallissa que cantava 'l credo; pero en cambi no n' arpeggavan pocas de benediccions é indulgencias del Papa!

Ara las àguilas s' están quietonas a casa seva sense gosar bellugarse; lo Papa no 'ls envia benediccions y 'ls infelissos francesos han de matar l' estona fomentant la riquesa pública, propagant escandalosament la instrucció, obrint carreteras y canals, construhint ferrocarrils y altrás y altrás desventuras com aquestas.

[Pobra Fransa! Resém un pare-nostre y un avemaria, y continuém lo passeig...

[Italia! ¡quin' altra infelissa!

May la Providencia deixa sense càstich al culpable. Lo pecat de Victor Manuel, l' horrible atreviment d' incorporar los Estats pontificis a la nació italiana, havia d' expiarse y s' ha expiat.

Ja ho veuen lo que 'ls passa a las nacions que destruheixen lo poder temporal; contin las plagas que 'ls cauben demunt: l' Italia 'ns dona un bon exemple.

Tè una de las esquadras més respectables del món, extén cada dia 'l seu comers marítim, aixampla las alas a la seva industria, aboleix lo curs forsós del paper moneda, aumenta las sevas colonias, tè veu y vot en lo concert de las nacions més poderosas...

En fi, ¿a qué continuar? ¿volen més desventuras y més infortunis junts?

Lo Papa pot estar bèn satisfet: sobre tot mentres li passin la paga que 'l govern italià li passa.

Apartém los ulls d' aquestas tragèrias y fixémlos sobre Inglaterra.

La miserable condició d' aquest país es prou sapiguda de tothom, perquè ara 'm molesti explicantla: los protestants es impossible que tinguin sort.

Pero si fins ara los inglesos havian anat de mal en pitjor, en l' actual moment històrich están a punt de precipitarse definitivament en l' abisme de la ruina y del oprobri.

Calculin vostés mateixos.

Han aixamplat horriblement lo dret electoral, han establert una infinitat de reformas que esgarrifan a la gent sensata, y ara, pera coronar la seva obra destructora, volen subdividir la riquesa territorial, concentrada fins avuy en mans de quatre personas honradissimas, pera adjudicarla en petites porcions y per poch preu als agricultors.

[Volen atrocitats més espantosas?

Encara no ho he dit tot. Com si aixó no fos prou, com si la demoleidora piqueta revolucionaria no estés cansada de treballar, ara s' está buscant la manera de donar l' autonomia a Irlanda.

Ja s' coneix que a Inglaterra hi ha molta boyra: per xó no veuen lo que fan...

[Ah! Alegren la vista ab panoramas més bonichs.

Inspeccioném la grrrran Alemania, qu' está coronant de gloria baix la direcció de Cánovas II (a) Bismarck.

Després d' haverse dedicat durant dos ó tres anys a la rapinya d' islas mal guardadas y a ficarse en tot lo que no li pertocava, la protestant Alemania acaba de donar una proba més del seu bon sentit, fentse amiga del Papa.

Es vritat que 'l Papa ab lo temps potser se 'n picará 'l cap; pero siga com vulga, es un respectable aliant consolador la inverossimil é incompreensible aliansa realitzada a fins del sigle XIX entre 'l casco dels hulanos y la tiara dels pontífics.

Per altra part, Alemania está ja tocant los resultats de sa admirable politica; resultats que son sens dupte la paga que la Providencia li dona per la seva miraculosa conversió.

Los seus habitants emigran a bandadas empytats per la fam; los seus barcos s' enfonzan sense dir per qué, ab una tranquilidat verdaderament espartana, y 'l seu

poderós exèrcit, que cobra 'l barato de tot Europa, acabarà per conseguir que tots los alemanys sense excepció vajan a demanar caritat.

Hi ha encara més assumptos de que tractar; pero com que l' espay me falta, se levanta la sesion.

FANTÀSTICH.

En Sagasta ha elegit senador vitalici a don Claudio Moyano.

Ab lo qual, diu ell, que ha pagat un tribut a un patrici model de conseqüència, moderat sempre desde que va neixe.

Es lo que 'ns faltava veure. L' home més inseqüent d' Espanya pagant tribut al home més inseqüent.

Ja se sab: los extrems se tocan.

Lo Brusi y 'l Correo Catalan no parlan més que de Dom Bosco.

Bosco s' anomenava un hàbil prestidigitador que anys endarrera era 'l pasme d' Europa; 'l Bosco de avuy se dedica a crear los tallers salesians, a fer funcions d' iglesia a tall de funcions de teatro, ab lo seu corresponent programa, ab números y tot; a assistir a suntuosos banquets; a recullir molts quartos... y algú diu que fins fa miracles.

Y verdaderament no se li pot negar la virtut miraculosa: l' home qu' en lo dia d' avuy sab fer esquitzar quatre duros a un altre home, fa un miracle que val per quatre.

[Pobre Grecia!

Ella prou tè ganas de barallarse ab la Turquia; pero totas las potencias l' amenassan.

—[Mira noy que rebrás!

Y la Grecia s' rebaxina y no sab si fer cara ella sola a tota l' Europa.

[Qui sab lo que succehirá!

Ja ho diu lo ditxo: «Un mosquit espatlla un' orga.

Aquest any lo mateix que l' any passat, va celebrarse a Madrid la festa del 2 de Maig.

La festa de la independència: la condemnació eterna de un Borbón, que llepava vergonyosament las botas de Napoleon I., mentres lo poble espanyol s' alsava com un sol home, contra las àguilas francesas.

O 'ls exemples històrichs no signifiquen res, ó a dintre de la conciencia del poble espanyol ha de retrunyar un crit formidable que pel setembre de 1868 va ferse de moda.

No m' ocupo de las deliberacions de la assamblea progressista democrática, perquè lamento vivament que no brilli la llum de la concordia, en lo seno de un dels partits republicans que ab més afany predica y solicita la coalició ab los demès partits democràtics.

Los que per damunt de la conveniencia general de la causa colocan las sevas mesquinas passions, no son dignes de figurar en las nostras filas.

Una de las personas que més s' han distingit per la seva intemperancia en las sessions de la indicada Assamblea es lo Sr. Sol y Ortega.

Ja, quan lo viatge dels Srs. Salmeron y Figuerola a Barcelona, va distingirse aquest senyor pèls imprudents atachs que va permetres contra determinadas fraccions de la gran familia republicana, que ostentan una historia neta de tota taca, y que si avuy no adoptan certas solucions, se déu tal vegada a la poca confiança que inspiran certs homes, vinguts últimament al camp republicà, y propensos a tirarho tot a barato.

Desenganyis lo Sr. Sol: los que menos poden cridar, son los últims que han arribat entre nosaltres.

Se necessita passar molt temps, y donar probas de molta conseqüència y de molta puresa de intencions, perquè puga posarse fé en certas vocacions massa ruidosas.

A pesar del tractat que va mediar entre Espanya y Alemania, la bandera del imperi ondeja encare en la isla de Ya.

Y 'l govern tant tranquil, ocupantse en determinar si ha de ser un president del Congrés en Martos ó en Vega de Armijo.

En Bismarck ja sab a qui las fa.

A Madrid tractan de construhir una nova plassa de toros.

Deurà servir pera las próximas corridas.

Perque ja deuen saber
que a la major brevetat,
s' ha de corre allí d' un modo
que arribará a fer fredat.

L' *Imparcial* publica un article titulat: *Economías, economías y economías.*
Es lo mateix que si xiulés.
Y per més que xiuli, lo govern no vol beure.

Un diari carlista atribueix los disbarats qu' está fent lo clero a la influencia perniciososa dels liberals.
Soch de la mateixa opinió; si senyors, tot se deu a la influencia d' aquestos liberals que 's diuen capellá de Flix, capellá de Prades, Santa Cruz, etc., etc.

Y a propòsit del célebre Santa Cruz.
Aquest famós capellá-cabecilla-facinerós ha preguntat desde Jamaica, si després dels cambis que hi ha hagut a Espanya pot tornar a venir.
¡Per supuestol gno ha de poguer? ara y sempre.
Sempre trobará obertas de bat a bat las portas... dels presiris.

Telegrafian de las Canarias que fa un mes que un barco alemany está rondant per la vora de las posesions espanyolas en aquella part de la costa d' Africa.
A veure si ara Alemania voldrá fer un cistell a Rio de Oro, després del cove que va fer a las Carolinas.
Senyors de la policia ¡ajo ab aquets tomadors!

Llegeixo:
«L' únich ministre de procedencia democrática qu' está conforme ab los plans de 'n Camacho, es en Moret.»
Ja m' ho figurava.
Mentres no li prenguin la cullera, aquest bon senyor está conforme ab tothom.

¡Quina atrocitat!
En lo Consell de ministres s' estava parlant de qui escriuria 'l mensatge de la corona y ¿saben qui s' empenyava en ferlo?
En Moret, l' home de las brisas, los pensils, las pallonas y demés botánica cursi.
Hauria sigut graciós lo tal discurs.
En Barbieri hauria pogut posarlo en música y vels' hi aquí una sarsuela romántica d' éxit segur.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Farena, després de predicar contra 'ls que no havian cumplert lo precepte pasqual durant la quaresma, va aconsellar als demés que no s' hi tractessin, dihent que Jesucrist havia dit que a aquesta mena de gent se 'ls havia de lligar una roda de molí al cell y tirar se al mar.—Lo rector de Farena falta a la veritat; Jesucrist no va dir semblant cosa: Jesucrist no tenia tant malas entranyas.
Los llanuts del Masnou han inaugurat un Centro Católich, abont s' encomanan a Déu jugant a la manilla, y fins diu que hi farán balladas. ¿Y donchs alló que deya 'l pare Claret? «Ay joven que vás bailando—que al infierno vás saltando.»
Lo prior de Reus, al visitar als presos veje un noy que llegia un periódich, s' hi acostá y trobant que lo que llegia era la CAMPANA li arrencá dels dits y 'n féu trossos. Apoderarse y destruir una cosa que no 'ls pertany deurá ser una cosa molt católica; pero té un nom al dictionari que no hem de repetir aquí.
Lo rector de Castellolí, durant l' última quaresma s' empenyá en deixar de absoldre als feligresos que anavan a confessar y no tenian butlla. Inútil dir que casi bè tots se 'n van endur carabassa. Y segons se conta, a las donas que de no tenirla s' excusavan ab los seus marits, los hi deya: que 'ls diners per la butlla s' havian de treure sense que 'l marit ho vejés. ¿Eh quins bons consells?

S' estava celebrant un aplech en lo terme de Penafel, terme de Santa Margarida y Monjós, y 's promogué un gran e-balot, a despit de la autoritat y cinch mossos de l' Esquadra que havian anat a contenir-lo. Va haverhi cops de pedras, ferits y contusos. Resultat, una juerga religiosa en tota regla.

S' ha mort a Valls un capellá anomenat Mossén Anton Mestres qu' era organista. Ha fet testament clós deixant la seva fortuna que deu ser de 15 a 20 mil duros a la Roseta. La Roseta erala seva majordona. Y aixó que deixa nebots poch menas qu' en la miseria y una germana més pobre que una rata. Aquesta 'l cuidá molt en la seva última malaltia, y 'l capellá li deya molt sovint:—La Roseta ja t' ho tindrà en compte. La Roseta gastava vestits de fail y duya rellotje d' or. Los demés capellans de la comunitat volian evitar l' escándol y tot sovint li demanavan que cambiés lo testament; pero Mossén Anton responia sempre:—Ja 'l tinch bè. L' escándol que aixó ha produhit ha sigut general en aquella ciutat.

Lo dissapte, vigilia del 2 de maig, un catedràtic del Institut de Tarragona dirigi un petit discurs als seus deixebles sobre 'l dos de maig, y deixantse portar de sas ideas ultramontanas, acabá donant un viva a Don Carlos, lo qual sigué contestat ab un viva a la República donat pels seus deixebles.—D' aixó se 'n diu anar per llana y sortir esquilat.

LO NOU PRESIDENT.

Ja no cal parlarne més perque aixó ja es cosa feta; a n' en Martos li han promés qu' ell presidirá 'l Congrés... ¡Ah salao, quina brometa!
Ja 'm veig al famós Cristino sentat en lo gran silló, tot flamant y letxuquino, presidint ab aquell tino que li ha dat Nostre Senyó.
¡Cóm clavará la mirada per la esquerra y per la dreta, ab la corona pelada y la mà sempre arrapada a la seva campaneta!

¡Ab quina satisfacció deurá ferla repicar!
¡Y quina dolsa fruició al dir:—S' obra la sessió.—
ò:—En Sagasta pot parlar!—
¡Ell, un democrata antich ab ribets republicans, tenir la fusió en sas mans!
¿No es cert que será bonich aixó, caríssims germans?
Ben mirat es fet exprés per ocupá aquest destino: potser no hi ha ningú més tan apte a dins del Congrés com lo senyor don Cristino.
En efecte: 'l president ha de sè un home de nom, espavilat, de talent, calmós per temperament y conegut de tothom.
Don Cristino tanca en sí aquest feix de condicions: es aixirit hasta allí y mana sense acudi a humillants imposicions.
Son talent es evident y respecte a afinitats, ¡ay, ay! políticamente, pot dirse qu' ell es parent de tots los nous diputats.
No ha de fer més que girarse cap a qualsevol cantó y al moment, sense cansarse, en Martos podrà trobarse coneguts a discreció.

Si repara un zorrillista, preparant lo seu escut y la espasa reformista, ell podrá dirli ab la vista:—D' aixó també n' hi sigut.—
Si contempla 'ls esquerrans, rodejant lo seu pendó y fent bélichs ademans, ell pensarà:—Som germans; també n' hi sigut d' aixó —
Si guayta 'ls possibilistas, que ab continent reposat comensan a pendre vistas, ell dirá:—¿Castelarisas? Jo crech que també n' hi estat.—
Y si mira, en conclusió, acampada allí als peus seus la sagastina legió, exclamará:—¡Es la fusió, es a di, aquestos son los meus.—
Si aixó es cert com, en efecte, crech haverho ben probat, ¿quí podrá trencá 'l respecte a un home que sent afecte per tota la humanitat?

¡Ay, Martos! L' Espanya entera viu frenética, esperant l' espectacle de primera que ab sa rialleta encisera vosté 'ns está preparant.
Al Congrés hi podrá havé' aquestas ó aquellas miras; pero tothom té la fé de que presidint vosté s' hi podrán llogar cadiras.

C. GUMÁ.

CRÓNICA RELIGIOSA.

ha una verdadera epidemia d' emulació clerical. Tothom mira qui més pot cridar l' atenció del públich. La religió católica es avuy la més ruidosa. Ni uns esquelots mouhent tant xivarri. Si avuy los indiferents y 'ls impios no s' adonan de la religió, será que dormen molt fort.

Relatém:
A Fraga s' estava celebrant la benedicció de las palmas: los feligresos, com de costum, tractavan de culir algunas fullas de las que duyan los individuos del clero, quan un va dir:—«A mi no vull que ningú 'm toqui res.» No 'n va fer cas una vella; volia pèndreli una fulla de la palma, y 'l capellá va ventarli tal cop de puny a la nuca, que va deixarla estaburnida. A la nit, la pobra vella era ja difunta.
Aixís, aixís es com se practica la santa religió. Als

devots qu' están en gracia de Déu, un cop de puny y al cel.

Anava a combregar l' alcalde de Potries, poble del partit de Gandia, en companyia de tot l' Ajuntament y davant de tot lo poble, y 'l rector després de exigirli que s' arrepentís públicament de certs actes, va deixar-lo ab la llengua fora y sense l' hostia.
¿No se 'l figuran al alcalde de Potries?

A l' iglesia dels Hospitalicos de Granada, 'l dia del divendres sant, va estallar un gros petardo quant major era la concurrencia.

En lo poble de Casa Ibañez va calarse foch a la imatge de una Verge molt venerada y van evaporarse las joyas que possehia.

A Sevilla, durant la Semana Santa, van ser robats la friolera de 205 rellotjes.

A lo menos no dirán que a Andalusia no 's fan las cosas ab garbo y ab salero.

¿Y 'l rector de Bārcena de Pié de Concha? Malaguanyat per capellá. ¡Quin cabecilla més cayo no 'n sortiria! Los fadrins de la població tenen la costum de ventar las campanas la nit del dissapte sant. Van demanarli las claus del campanar, va negarse a entregarlas; los fadrins tractavan d' escalar la torre, y 'l rector agafa un revolver y comensa a foguejarlos. Desgraciadamente no va fer cap animeta. No tenta 'l pòls segur. Debia haver begut.

Pels carrers de Madrid un capellá, disfressat de persona, feya l' amor a una xicota, donantli paraula de casament. La noya estava ja tota atortolada, quan un germá seu, enterat de que 'l nuvi quan anava a la iglesia duya faldillas, va descarregarli sobre las costellas un jaco de garrotadas, que 'l va deixar malmés.

¡Pobre capellá! Ell sí que podrá dir com lo personatge de certa comedia:
—¡Ay amor, cómo me has puesto!

Acabém aquesta crónica, sí, acabémla que 's fa fart y l' espay no 'ns sobra. Acabémla felicitant de tot cor al bisbe de Pamplona, que ha deixat de serho, per haver fet dimissió de la mitra.

Es un home prudent, que fins a cert punt s' anticipa als successos del porvenir. Lo dia que tots los bisbes l' imitin y tots los rectors y capellans darrera, s' haurán acabat los escándols.

P. DEL O.

o Papa 's mostra cada dia més des-preocupat.

Figúrinse que are ha condecorat ab lo cordó de l' ordre de Pio IX a dos prínceps persas.

Avants lo Papa no 's tractava més que ab los católichos; pero are s' enten perfectament ab en Bismarck y fins ab los persas.

¿Y las creencias dels intransigents?

L' altre dia vaig trobarne un qu' estava desconsolat.

—Ja me 'n comenso a veure 'l desengany, deya ab cara compungida.

—Al contrari, tonto, vaig dirli: are vosté está en camí de ser més papista que may.

—No, s' equivoca. Vaig veyent que tot es una papa.

—Per aixó li dich jo que será papista.

En lo Foment de la producció espanyola s' ha inaugurat una exposició de flors.

Diuhem que está tant bè.
Pero 'l dia que 'l país vulga pot fer una exposició qu' estará millor cent mil vegadas que la del Foment.

—Una nova exposició de flors?
—No senyor, una exposició d' espinas qu' es 'l únich que li han deixat.

Los carlins continuan barallantse qu' es una delicia. Los de 'n Nocedal han acabat per marejar a n' en Villoslada, fins al estrém de obligarlo a presentar la dimissió de gran xambelán que li havia conferit lo Terso.

¡Pobre Villoslada!
Es un toro que no vol més picas y demana per misericordia que 'l tornin al xiquero.

Lo Terso, naturalment, ¿qué havia de fer? Li ha acceptat la dimissió. Y en una carta li diu:
«La teva honra está en las mévas mans.
«Anda, anda resalero,
qu' en bonas mans a fé queda 'l pandero.»

Una noticia per afegir a la *Crónica clerical* del present número.

Lo secretari del bisbe de Poitiers, qu' era un capellá, ha fugit emportantse'n 200 000 missas.

Un bisbe, representant de aquell Déu de la humilitat y la pobresa que poseheix 40,000 duros...

Un capellà que 'ls hi birla y fuig... sense que la so-
tana l' entranqui...

¿Qué més volen los amichs dels grans espectacles?

Del ministeri de Foment se 'n farán tres.

Hi haurá un ministre de Obras públicas, un altre de
Instrucció pública y un tercer de Correus y Telégrafos
Y diuhen los fusionistas que aixis se farán economias.
Aixis son las matemáticas politicas: tres sous de sis
mil duros son menos que un sou de trenta mil pes-
setas.

A Gracia está pròxim á inaugurarse un assilo pels
noys desamparats.

¿Quin dia s' inaugurarà un assilo per contribuyents
escorreguts?

Ha mort la *Crónica de Catalunya*, ó millor dit s'
ha suicidat. Més de trenta tres anys de fer esqueneta
á n' en Sagasta, no li han valgut sinó desenganys, des-
aires y trastadas.

¡Pobre *Crónica*! ¡Morir als trentatres anys com Je-
sucrist!

¡Y D. Francisco ¡l' ingrati! ni tant sols ha pagat las
casullas per l' enterrol!

¿Qui redactará 'l mensatje?

Si 'l redacta en Sagasta, menjarém ametllas amar-
gas.

Si 'l redacta en Montero Rios, menjarém rosquillas
gallegas.

Si 'l redacta en Moret, arrop y cabell d' àngel.

Fins lo dia que 'l redacti un president de República
no menjarem bifeck.

Despré de una infinitat de vacilacions, sembla que
D. Carlos vol encarregar-se personalment de la direc-
ció del partit carlista.

Cuydantse ell de la *direcció*, ja poden suposar cap
about anirà 'l pobre partit.

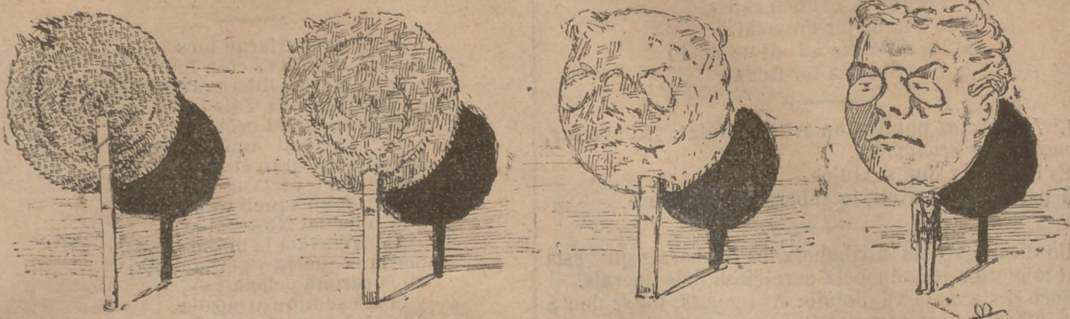
Cap á Hungria, á fer broma ab las húngaras.

¿Que no ho saben? En Martínez Campos s' ha reves-
tit de valor, y ara diu que tant bon punt s' obrin las
Corts, pronunciará un discurs defensant lo sufragi uni-
versal.

En bonas mans está 'l pandero, es á dir, lo sufragi
universal...

Sense deixar d' aplaudir
sos liberals arrebatos,
á aquest se li pot bèn dir:
—Zapatero á tus zapatos.

TRANSFORMACIONES.—De venta-fochs á president.

Conegut de tot partit,
lo Congrès presidirà;
De venta-fochs ha sortit
y á venta-fochs tornará.

La *Reina Cristina* ha sigut tirada al aygua.
¡Ey! Entenémnos: aixó es una embarcació de guerra
que ara fa poch ha acabat de construhirse al Ferrol.

Sembla que 'n Camacho, á copia de grans esforços y
combinacions, conseguirá presentar los presupuestos
nivellats.

Crech que bèn mirat aixó al país lo tè sense cuydado.
Ara com ara tots ho estém de nivellats: si fa no fa,
ningú porta camisa.

Ara fan corre que 'l capellà Galeote, 'l que va tirar
tres tiros al bisbe de Madrid, es boig.

D' aquí endavant, pues, ja no direm alló de:—*Boigs
fan bitllas*.

Sinó:—Boigs matan bisbes.

Continúa en lo mateix estat la interminable qüestió
de Grecia.

Lo qual ja comensa á fer una mica de gracia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Jar-di-ner*.
2. ANAGRAMA.—*San-Nas-Ans*.

3. MUDANSA.—*Moda-Roda*.

4. TERS DE SILABAS.— BEL GI CA
GI RO NA
CA NA RI

5. GEROGLÍFICH.—*Per assialichs al Assia*.

Han endavinat totes cinch solucions, los ciutadans
Noy de la Dida, Un de l' Olla, Martí Revoltós, J. M.
Bernis, J. Abril y Virgili y J. P. de Vidreras; 4 Un nas
de Llana; 3 Andalus del Moro y F. Sans y 2 no més
Juanito A. H.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Esperansa, A. Pallejá, Molas, F. F. y V. y J. Salvat: *Lo
qu' envian aquesta setmana no fa per casa*.

Ciutadans N. Castelló y M., Petit Húsar, Camilo Kleks, D. Bar-
trina y Cubinya, Angel García, Andalus del Moro, J. P. de Vidreras,
J. Abril y V., J. M. Bernis, Un de l' Olla, T. Gasmazo, A. Kin-Fó,
J. Asmarats, J. Staransa y Pepet d' Esplugas: *Insertarém alguna
cosa de lo que 'ns envian*.

Ciutadà E. Suñé: Si no s' explica més clar no 'l enteném.—P. del
Oll: Lo qu' envia es copiat.—R. P. y S. ¿Vol un bon consell? Estu-
dihí. Estudiant y llegint molt trobará 'l camí per fer alguna cosa de
profit.—S. U. S. T.: Los epigramas estan bé.—Pepet del Carril: No
hem rebut los fragments.—Ll. Milla: Aprofitarém l' amor musical.

—J. Planas: No podém procedir á las insercions ab la regularitat
que vosté voldria: la poesia esta millor que las anteriors: mirarém
d' insertarla.—Individuo del Centro: lo de aquesta setmana no val
la pena.—Ciutadà Paco: Aprofitarém algun acudit.—Pau Nol y Sis-
tachs: L' argument del article Gloria es lo mateix argument de una
pesa: l' altre esta millor; pero es massa llarg.—J. Terencio: Los
epigramas ja pot enviarlos.—Gumersindo Butasombros: La poesia
no té novedat, l' altre la publicarem quan poguem y 'ns vingui bé.
Ciutadans J. V. Farena, R. S. Masnou; J. B. E. Reus.—Vehins del
mateix poble, Castellolí y J. B. Vilafranca: Quedan servits.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

DOM BOSCO

Los sants d' altrás épocas
voltats de blandons;
los sants d' avuy dia
voltats de millons.